

synes den højtærede Finansminister at være noget mindre velvillig i Retning af at specialisere, at dele Landsoverskatteraadet i to særskilte Afdelinger, medens han dog ikke vilde benægte, at som det er, har Landsoverskatteraadet i Virkeligheden en dobbelt Opgave. Kan man imidlertid ikke naa til at dele Landsoverskatteraadet, er det vedblivende mit Haab, at Landsoverskatteraadet maa blive sammensat saaledes, at det giver mere Sikkerhed for, at begge de Sider af Virksomheden, som skal varetages, faar en fuldgyldig Repræsentation.

Alt i alt maa jeg med stor Tilfredshed konstatere, at den højtærede Finansministers Udtalelser var meget velvillige med Hensyn til Forhandling, og denne Velvillie udtalte den højtærede Finansminister jo ogsaa, da hele Lovkomplekset blev forelagt. Dette er en Udtalelse, som vi fra vor Side fornuftigvis hilser med stor Tilfredshed, og paa Grundlag af denne Udtalelse haaber mit Parti, at de Forhandlinger, vi nu snart gaar ind til gennem Udvalgsarbejdet, vil føre til, at Lovforslagene maa kunne gennemføres paa en saadan Maade, at Staten paa den ene Side faar nogenlunde de Millioner, som Staten normalt behøver, og at Lovene i øvrigt maa blive saa retfærdige og rimelige som muligt under Hensyn til alle foreliggende Forhold.

Rode: Da Forhandlingerne om hele Skattelovkomplekset fortsættes, er der ikke Anledning til at forlænge denne Særdebat synderligt, navnlig ikke for de mere almindelige Betragtningers Vedkommende. Jeg skal til den højtærede Finansminister sige, at en Diskussion om, hvad der var Aarsagen til Skattelovene af 1912, er der ingen synderlig Anledning til at optage eller fortsætte. Mine Bemærkninger fremkom kun som Følge af den Udtalelse fra den højtærede Ordfører for Finansministerens Parti, det ærede Medlem Hr. Jensen (Klejs), at Ministeren i 1912 maatte forelægge Skattelove for at bringe Balance efter sin Forgænger. Dette modsagde jeg og henviste til, at det var Militærordningen, som var den egentlige Aarsag til Skattepaalægene. Nu siger den højtærede Minister, at det Underskud, som den Regering, der den Gang sad, havde, var fremkommet paa Grund af andre Love. Vi opnaar neppe Enighed herom, men den højtærede Finansministers Udtalelse afkræfter dog, hvad den ærede Ordfører for

Venstre (Jensen [Klejs]) fremsatte, at det var en Underbalance efter sin radikale Forgænger, som den nuværende Finansminister den Gang maatte dække.

I øvrigt skal jeg til den højtærede Finansminister sige, at han paa eet Punkt har misforstaaet mig. Det har virkelig ikke været min Mening at ville tillægge den højtærede Minister, hvad han betegner som en pervers Ærgerrighed i Retning af at udgive Skattelove. Tværtimod, jeg har sagt, at der sandelig ingen Fornøjelse kunde være for ham ved at udgive Edvard Brandes' samlede Værker og heller ikke ved at udgive de to nye Værker, Restaurationskatten og Sukkervare- og Konfektskatten. Det eneste Omraade, hvor den højtærede Minister efter min Mening kunde have nogen Ærgerrighed, var med Hensyn til Toldlovens Omdannelse. Jeg fremhævede, at der kunde fremkomme en beklagelig Kollision mellem den højtærede Statsministers Ærgerrighed med Hensyn til at tilvejebringe denne Toldlov og de politiske Vanskeligheder, som kunde opstaa for ham paa dette Punkt; jeg henviste til den Mulighed, der var for at lægge Toldloven til Side, hvorved Ærgerrigheden ikke vil blive tilfredsstillet, og til den Mulighed, der var for ham for at tilvejebringe en Toldlov, uden at det i øvrigt gjorde Forstyrrelse i den samlede politiske Situation.

Overfor det ærede Medlem Hr. Korsgaard skal jeg om de Brandes'ske Skattesatser, som jo i alt væsentligt bevares i den nu foreslaaede Indkomstskattelov, sige, at hvorvidt disse blev vedtaget med den af det ærede Medlem Hr. Korsgaard citerede Udtalelse af Finansminister Brandes paa et Tidspunkt, da Pristallet var 211, er jeg ikke i Stand til at kontrolere; men de har virket under et langt højere Pristal. De har virket under et Pristal, som har været oppe paa 264. Jeg har gjort gældende, at under et synkende Prisniveau, som i Juli 1921 angaves at være 237, og som yderligere forventes at ville gaa ned i den kommende Tid, vilde aldeles utvivlsomt den samme Skattesats paa højere Indtægter komme til at virke mindre tyngende end under et højere Prisniveau; det er jo klart. Derfor har jeg ment, det kunde lade sig gøre at indføre højere Skattesatser for de virkelig betydelige Indtægter, ikke de mindre eller mellemstore Indtægter. Disse virkelig betydelige Indtægter kunde godt taale en forøget Sats og vilde dog alligevel ikke blot nu, men navnlig i Fremtiden være langt gunstigere stillet,